

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **S. S.**, nar., st. příslušnost I. t.č. ZZC, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha-Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem J.A. Bati 5637, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.11.2015 č.j. KRPZ-77335-42/ČJ-2015-150023-SV,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 17. 11. 2015 č.j. KRPZ-77335-42/ČJ-2015-150023-SV, **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 800 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Jana Procházky LL.M eur, advokáta, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha-Karlín.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na dobu 60 dnů. Počátek běhu lhůty byl stanoven od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tj. od 17.11.2015.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen návratová směrnice), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS), čl. 5 odst. 1 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Evropská úmluva), § 3, 50 odst. 3, 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítal neexistenci reálného předpokladu vyhoštění jako nutné podmínky zajištění. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, z čl. 8 odst. 2 LZPS a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy plyne požadavek, aby k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění došlo pouze v případě existence reálného předpokladu skutečného přemístění cizince do jeho země. Orgány státu pak musí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. V posuzovaném případě však nebyla žádná z podmínek splněna. Vyhoštění žalobce se již v minulosti ukázalo jako nerealizovatelné, což vyústilo k dlouhodobému bezúčelnému omezení na osobní svobodě (žalobce zde rekapituluje omezení jeho osobní svobody od r. 2013). Celkový počet dnů omezení osobní svobody od 21.6.2013 do dne podání žaloby činil 453 dnů. Doba zajištění byla v posledních dvou letech zjevně excesivní, přičemž nevedla k jeho vyhoštění. V nedávné minulosti byl rovněž nepřetržitě zajištěn 6 měsíců, aniž by probíhalo řízení o mezinárodní ochraně, které by bránilo policii činit úkony k jeho převozu, a přesto se žalovanému nepodařilo zajistit podmínky jeho předání do zahraničí. Je tedy více než iluzorní, že se to policii podaří během 60 dnů, přičemž s ohledem na maximální možnou délku zajištění není možné jeho další prodloužení.

Žalobce rovněž opakovaně v průběhu správního řízení uváděl, že se pokoušel vycestovat z území ČR. Na indickém konzulátě se mu však nepodařilo zajistit si doklad a bylo mu sděleno, že na něj nemá nárok (str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí). Správní orgán měl tedy zjišťovat, zda existuje reálná šance získání cestovního dokladu. Vzhledem k minulému bezúčelnému zajišťování žalobce za účelem správního vyhoštění a jeho opakovaným tvrzením o nemožnosti získat cestovní doklad, měl policejní orgán dostatek času na to, aby na indickém velvyslanectví alespoň předběžně ověřil, zda je ochotno mu vydat cestovní doklad.

Z rozhodnutí žalované pak plyne, že s největší pravděpodobností nebude schopna realizovat výkon správního vyhoštění během 60 dnů. Je v něm uvedeno, že *průměrná doba vydání náhradního cestovního dokladu je minimálně 40 dnů a následně doba k zajištění přepravních dokladů se pohybuje kolem 30 ti kalendářních dnů*. Dle názoru žalobce žalovaná nebude přepravní doklady zajišťovat dříve, než bude potvrzené vydání cestovního dokladu. Jednotlivé časové nároky je proto nutné sčítat a minimální doba k realizaci správního vyhoštění činí 70 dnů a tudíž není možné realizovat vyhoštění během zbývajících dnů jeho zajištění. Z pohledu žalobce se jedná o jeho šikanu, neboť žalovaná rozhodla o zajištění, ačkoliv věděla, že indické velvyslanectví mu cestovní doklad nevydá (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 96/2011-53).

Žalobce dále namítal, že doba zajištění byla stanovena nad maximální možnou délku zajištění, která dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců činí 180 dnů. V rozhodnutí není uvedeno datum, kdy by mělo skončit zajištění, a proto by mělo být uplatněno pravidlo dle §

40 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož první den doby zajištění připadá na den následující po vydání napadeného rozhodnutí, tj. 18.11.2015. To platí tím spíše, že nabylo-li rozhodnutí právní moci v průběhu dne 17.11.2015, pak nemůže představovat základ pro zajištění žalobce v celém dni. Počítala-li by se doba zajištění od 18.11.2015, připadl by konec zajištění na 16.1.2015. Žalobce je na svobodě omezen od 20.7.2015 a do dne 16.1.2015 by doba zajištění činila 181 dnů, což přesahuje povolenou dobu v délce trvání 180 dnů.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě především uvedla, že Ředitelství služby cizinecké policie učinilo první kroky k získání cestovního dokladu v červenci letošního roku. Žalobce po celou dobu ztěžuje proces získání dokladu, a proto nemohl být dosud vyřízen. Dne 27. 7 .2015 totiž podal opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a ve věci opatření jeho cestovního dokladu nemohlo být dále postupováno, neboť byl vyňat z účinnosti zákona o pobytu cizinců. Ihned po skončení azylového řízení dne 18.11.2015 byly činy další kroky směrem k indickému zastupitelskému úřadu. Žalovaná dále uvedla, že s ohledem na praxi Ředitelství služby cizinecké policie lze předpokládat, že v posuzovaném případě bude 60 ti denní doba zajištění dostatečná. Bylo vycházeno i z toho, že k dispozici byla dána fotokopie původního cestovního dokladu, čímž měl být celý proces vydání cestovního dokladu urychlen. Je rovněž běžné, že přepravní doklady jsou vyřizovány souběžně s příslibem příslušného úřadu o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobcem uváděný počet dnů omezení na svobodě, pak nerozlišuje dobu zajištění na základě rozhodnutí orgánu policie podle zák. č. 273/2008 Sb., o policii české republiky nebo zákona o pobytu cizinců a dobu, kdy byl na základě dobrovolné žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákona o azylu) povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Lhůta 60 dnů zajištění byla stanovena v reálném čase dne i hodiny, tj. od převzetí rozhodnutí žalovaného žalobcem dne 17.11.2015 v 16:10 hod. Takto počítaná lhůta vyprší, pokud nebude ze zákonných důvodů prodloužena, dne 15.1.2016, což v součtu od počátku omezení osoby na svobodě dne 20.7.2015 činí, opět přesně 180 dnů.

IV. Posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je splněna jedna ze zákonem taxativně stanovených podmínek.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a

to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Soud k tomu uvádí, že zajištění cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení jeho osobní svobody. Jedná se o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny (a v obecné rovině i čl. 7 odst. 1 Listiny), proto takový zásah může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.]. S tím souvisí i přísné požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí o zajištění.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, č.j. 1 As 119/2011-47 je mj. uvedeno: „27) Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, www.nssoud.cz).

[28] Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Chahal proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93, bod 113, <http://echr.coe.int>). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci *M. a ostatní proti Bulharsku*, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>).

[29] Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tedy vyplývá, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79).“

Předpokladem zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j.

7 As 79/2010-150 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2012, č.j. 5 As 96/2011-57 je pak mj. uvedeno: „...*pokud žalovaná měla vědomost o tom, že stěžovatel byl již vícekrát omezen na svobodě ze stejného důvodu, tedy vyhoštění z České republiky, měla se podrobně dobami omezení svobody stěžovatele zabývat a hodnotit, zda další omezení na svobodě ze stejného důvodu není již citelným zásahem do práva stěžovatele.*“

Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, která v sobě zahrnuje i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, je zřejmé, že zajištění cizince je možné jen za splnění přísných podmínek. Jejich hodnocení pak musí najít odraz v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Mezi skutečnosti, které je nutno takto posoudit a jejich hodnocení uvést v odůvodnění, patří i to, z jakého důvodu předcházející omezení na svobodě ze stejného důvodu, tj. zajištění za účelem správního vyhoštění, nevedlo k jeho faktické realizaci. Jak je uvedeno níže, tak žalovaná se tímto nezabývala.

V posuzovaném případě žalobce především namítal, že v minulosti byl opakovaně omezován na osobní svobodě, přičemž se žalovanému nepodařilo zajistit podmínky jeho předání do zahraničí.

Pro posouzení věci jsou podstatné následující skutečnosti: Dne 15. 4. 2013 bylo žalobci předáno rozhodnutí o správním vyhoštění v délce trvání 1 roku. Ten jej však nerespektoval. Dle jeho tvrzení mu Velvyslanectví v I. v Praze odmítlo vydat cestovní doklad, a proto se dále o vyřízení dokladu nezajímal. Nelegálně vycestoval do Polska s úmyslem získat zde padělek cestovního dokladu, byl však zadržen polskými orgány a vrácen zpět do ČR. Odbor cizinecké policie vydal dne 21.6. 2013 rozhodnutí č.j. KRPB-59643/ČJ-2913-050022 o jeho zajištění. Podle něj byl žalobce postupem dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů. Byl umístěn v ZZC, přičemž doba zajištění byla prodloužena na maximální možnou dobu 180 dnů a byla ukončena 16.12.2014 propuštěním ze ZZC Dne 19.12.2013 znovu požádal o mezinárodní ochranu. Až pravomocného zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13.1.2015 pobýval v zařízení Ministerstvo vnitra odbor azylové a migrační politiky (dále jen OAMP) mu udělilo výjezdní příkaz na dobu do 11.2.2015, který nerespektoval. Tvrdil, že ve věci vydání cestovního dokladu opětovně neúspěšně kontaktoval zastupitelský úřad. Svou aktivitu v tomto směru neprokázal. Následně se dostavil na oddělení PČR nejprve v Brně a pak i v Uherském Hradišti. Dne 16.3.2015 žalovaná vydala a žalobci oznámila rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (rozhodnutí č.j. KRPZ-27850-17/ČJ-2015-150023-SV) na dobu 90 dnů. Byl umístěn do ZZC Dne 16.3.2015 žalovaná vydala rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c), bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců s dobou trvání 3 let (rozhodnutí č.j. KRPZ-27850-36/ČJ-2015-150023-SV, které nabylo právní moci dne 24.3.2015). Dne 26. 3. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a tudíž dne 27.3.2015 vydalo OAMP rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC podle § 46 a odst. 1 písm. c) a § 46 a odst. 2 zákona o azylu až do vycestování max. do 24.7.2015. Proto byl správní orgán povinen jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) dne 27.3.2015 ukončit. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26.3.2015 bylo dne 8.6.2015 zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.6.2015). Proti rozhodnutí byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, avšak ta nemá odkladný účinek. Dne 16.6.2015 byl žalobci udělen výjezdní příkaz a dobou platnosti 30 dnů (do 15.7. 2015) a byl propuštěn ze ZZC

Z území ČR nevycestoval, pobýval zde bez platného cestovního dokladu a neučinil ani žádné kroky k vyřízení si cestovního dokladu nebo povolení k pobytu na území ČR. Dne 20.7. 2015 se dostavil na OAMP Zlín, kde chtěl podat žádost za účelem strpění. O této skutečnosti byli informováni policisté z OCP Zlín, kteří jej dle § 27 odst. 1 d) zák. č. 273/2008 Sb., o policii ČR zajistili a následně eskortovali k provedení služebních úkonů. Při výslechu uvedl, že ČR během platnosti výjezdního příkazu nehodlal opustit a i nadále by chtěl na jejím území zůstat. Mimo I. žije již dlouhodobě, a tudíž nemá na cestovní doklad země nárok. Prostředky k pobytu si obstarává toliko příležitostným zaměstnáním u kamaráda v K. v nemá žádnou rodinu a chtěl by žít v ČR. Platnost jeho cestovního dokladu skončila v roce 2011 a poté již o vydání nového cestovního dokladu nepožádal. Po první žádosti o udělení mezinárodní ochrany se přestal o cestovní doklad starat a vše nechával na právnících. Na území ČR nemá žádného rodinného příslušníka či osobu, která by na něm byla závislá. Žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a tudíž žalovaný rozhodl dne 21.7.2015 o zajištění žalobce na dobu 90 dnů s počátkem běhu zajištění dne 21.7.2015. Byl umístěn do ZZC, kde dne 27.7.2015 opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31.7. 2015 OAMP vydalo rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC podle zákona o azylu a to do vycestování, maximálně do 17.11.2015. Žalovaná proto dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončila zajištění žalobce v režimu § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo OAMP zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu a dle § 10 a písm. e) zákona o azylu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.11.2015). Tímto rozhodnutím žalobě pozbyl postavení žadatele o mezinárodní ochranu a následně bylo dne 17.11.2015 znovu rozhodnuto o jeho zajištění v režimu § 124 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí je předmětem tohoto soudního řízení.

Ze shora uvedeného jednoznačně plyne, že žalobci bylo v roce 2013 vydáno správní vyhoštění, toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR ve stanoveném termínu nevycestoval. Rovněž opakovaně nerespektoval výjezdní příkazy vydané po skončených řízeních o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V roce 2015 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění, které opětovně nerespektoval. I z jeho vyjádření je zřejmé, do I. se nehodlá vrátit a chtěl by setrvat na území ČR. Z jeho jednání lze usuzovat na jeho negativní postoj k právnímu řádu ČR, jakož i k rozhodnutí státních orgánů ČR toto právo aplikujících. Za takového stavu je pochopitelné, že by mohly být splněny podmínky pro zajištění v zájmu, co nejrychlejší realizace správního vyhoštění. Rozhodnutí o zajištění bylo vydáno poté, co rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce ze dne 16.3.2015, č.j. KRPZ-27850-36/ČJ-2015-150023 nabylo právní moci. I tato podmínka vydání rozhodnutí o zajištění byla tedy splněna. Žalobce sice uváděl, že opakovaně neúspěšně žádal o vydání cestovního dokladu na zastupitelském úřadu, avšak svá tvrzení nijak konkrétně nedoložil, či blíže nespecifikoval, z jakých důvodů mu bylo vydání cestovního dokladu odmítnuto. Toliko uváděl, že se již dále o vyřízení dokladu nezajímal. V posuzované věci však soud i s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce již byl v roce 2013 zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to po maximální dobu 180 dnů. Podle obou účastníků žalobce v době trvání tohoto zajištění nepožádal o mezinárodní ochranu. Součástí správního spisu je rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. června 2013, č.j. KRPH-59643-35/ČJ-2013-050022. V něm žalovaná mj. uvedla, že *lhůta trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Zejména se jedná o zajištění náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění a to cestou Zastupitelského úřadu Indické republiky v České republice. Správní orgán v uvedené souvislosti bude povinen ověřit*

totožnost žalobce, neboť se v Polsku prokazoval vědomě na cizí totožnost s cizím cestovním dokladem a jménem. Bude nutné provést identifikační úkony, pořídit obrazový záznam, vyplnit podklady požadované domovským státem k vydání cestovního dokladu a vyčkat do doby, než bude prověřena totožnost žalobce příslušným státním orgánem domovského státu. Dle dosavadních zkušeností správního orgánu by měla být při standartním postupu příslušných orgánů domovského státu dostatečná k vystavení cestovního dokladu. Součástí předloženého správního spisu pak není rozhodnutí, jímž bylo zajištění žalobce prodlouženo. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16.3.2015 pak zmiňuje, že žalobce do protokolu uvedl, že během pobytu v ZZC se policie neúspěšně snažila o vydání cestovního dokladu. V rozhodnutí žalované abscentuje vysvětlení toho, co bránilo realizaci správního vyhoštění v roce 2013, kdy byl žalobce zajištěn (omezen na osobní svobodu) maximální možnou dobu 180 dnů. Přitom, jak plyne ze shora uvedeného, žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 21. června 2013 poměrně podrobně popisuje úkony, které je nutno učinit k získání cestovního dokladu. V posuzovaném případě pak z tohoto důvodu nelze přezkoumat ani to, zda vyhoštění případně nebránila překážka spočívající v tom, že domovský stát žalobce I. odmítá potvrdit totožnost žalobce a vystavit mu náhradní doklad. Žalobce přitom naznačil, že mu nebyl cestovní doklad vydán. Své tvrzení však blíže nekonkretizoval a ani nedoložil, takže není příliš přesvědčivé. Pro posouzení věci je tedy podstatné, z jakého důvodu se PČR nepodařilo v roce 2013 zajistit náhradní cestovní doklad, i když délka zajištění dosáhla maximální délky 180 dnů, a to právě z hlediska přezkoumatelnosti omezení svobody žalobce jako citelného zásahu do jeho práva a samotné potenciality realizace správního vyhoštění. Důvody, z jakých nebylo v době trvání zajištění žalobce správní vyhoštění realizováno, nejsou patrné ani ze správního spisu. Součástí správního spisu pak ani není například předběžné vyjádření Zastupitelského úřadu I. republiky, že náhradní cestovní doklad bude žalobci vydán.

Námítku žalobce týkající se počátku běhu zajištění a překročení maximální doby zajištění neshledal soud důvodnou. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V posuzovaném případě byl žalobce nepřetržitě omezen na svobodu od 20.7.2015 (do této doby se započítává i doba, kdy mu byla uložena povinnost podle [§ 46a odst. 1](#) zákona o azylu, setrvat v zajišťovacím zařízení pro cizince, k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 146/2013-44 ze dne 2.4.2014, publikováno pod č. 3055/2014 Sb. NSS). Doba zajištění tedy uplyne dne 15.1.2016, což přesně odpovídá 60 dnů počítaných počínaje dnem 17.11.2015, tak jak je vymezeno v napadeném rozhodnutí. S ohledem na právní jistotu účastníků by do budoucna bylo vhodné, aby v rozhodnutí bylo vyznačeno i datum do, kdy bude zajištění trvat, obdobně jako tomu je například v rozhodnutí o zajištění za účelem předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b), d) citované vyhlášky) po 3.100,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 6 200 Kč. Dále krajský soud přiznal ke každému úkonu právní služby náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. 600 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 6 800 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet zástupce žalobce za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. prosince 2015

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová